

ACC. N:R M. 9775:1.

Många gick hit, när jag var barn, och lyfte på  
stugmunten, när de hade ryggverk. Går tro och storn  
sko, så kan de gå på raddnet.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

ACC. NR M. 9775:2.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Far talte om att det var en gammal gubbe,  
Salberg en smed, själv i sin stuga. Sen var det en  
gammal gumma. Hon lovade sy en mössa åt den där  
gubben. Men det blev ej av. Och gubben dog. När det  
blev kväll, började tuppen gala. Gumman gick ut till  
boden, där han stod lik. Gumman lovade sy mössan  
åt honom.

Så länge gubben stod lik, såg far var kväll  
en stor bund där.

ACC. NR M. 9775:3.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Far han var en stötting (pojke) då. En söndag  
var de i stugan (Inom Walbergs stuga efter drumers  
död). Då vätte de sängen. Ända han var död då,  
hick de ligga flera dagar sjuka.

ACC. NR M. 9775: 4.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Syster min - jag vet inte om hon skulle plocka  
bär eller var i annat ärende - hon kom av i väg till  
Påkamåla. Hon blev förvillad. Hon gick in och frågade  
om vägen. Och käringen svarade: "Påkar du inte hem  
själv, så kan jag inte visa dig."

Här i Ypsamåla ska nu då vara en källa. Hon  
skulle vara på hällningen mot sjön till. En kätting  
kom till källan, som var full med ualör (yrlör).  
Hon fusade (föte) undan dem, men fick ett med sig  
hem i spannen. När hon kom hem, var det en en-  
konare eller träpionare. Hon anskade (angrade), att  
hon ej tog flera lör och vände om. Men då var vattret  
så klart. Så sa då, draken var ute och frätade sina  
pengar.

En liten gubbe i Pakamåla, Möll-Eriken,  
kunde stamma blod och bota tandvärk. Han botade  
prästens tandvärk. De här konsterna fick de lära,  
innan de konfirmerades. Prästen kallade ut huren  
i sakristian och frågade honom, om han kunde bota  
tandvärk. Det ville han inte kännas vid. "Du behöver  
inte vara rädd. Kan du inte bota mig, så får jag  
skicka hem läsbarnen idag." Han frågade, om han  
skulle läsa högt eller tyst. Det fick han göra, vilket  
han ville. Det är klart, att han läste tyst.

ACC. NR M. 9775: 7.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Det var en gubbe <sup>i</sup> ~~ett~~ Inlokaluult (vid Mår-  
rumsån). Så hette gården. Han hade svartkonstbok.  
Han hade fått sitt gifte från Piödn. När han var  
död, kastade de in svartkonstboken i bakrugnan,  
när det brann som bäst. Men den för ut igen. Jag  
vet inte, vad det blev av den sen.

ACC. N:R

M. 9775.8

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

ARKIV

Di' talte förr om att di' hittade ett säakorn,  
stänkorn, i' en brödskiva malt. Tog di' reda på ett  
sådant och hade det i' munnen, när di' gick till  
kyrkan långfredag, så kunde di' se, vilka karing-  
ar som varit i' Blåkulla. Hon hade ett horn i'  
pannan. Di' kunde inte se hornet eller (elgis).



ACC. N:R M. 9775:9.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

En bonmakäring i Mollégårdens hade en pojke.  
Han blev lite kottig och vild, den där karen. Han  
fick för sig att gå omkring i stugorna och säga sanning-  
en. Hans mor var ute och kärnade på dyngen Skär-  
torsdagsmorgon. "Jå vitt som mitt rop höres, så vitt  
skall alla kvinnors santet höra mig till," sa hon. Men  
en skytt hörde det. Han sa: "Jå vitt som min hagel-  
svärm förs, skall ditt arshäl höra mig till." Jå sköt  
han.

ACC. NR M. 9775:10.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Min far låg i värk. En gubbe, Anders i Åbä-  
ger (jämte vägen mellan Almudsryd och Hårleunda),  
körde ofta till Karls hamn. Han hållde när ofta  
både när han skulle in till stan och sedan på hem-  
vägen. Far låg som sämst. Han (Anders) började  
läsa vid huvudet och lät handen följa kroppen  
när till stoltan. Alltjefter märkte far, hur det onda  
fösvann.

ACC. N:R M. 9775: //.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Stine-Jonas kunde ta makten från hästar,  
så de inte kunde röra sig. Halens kusk (den köpman  
i Karls hamn) kom körandes och ropade: "Undan,  
gubbe!" Men hästarna slog hovarna i vägen. När  
Stine-Jonas tyckte, de ståt tillräckligt länge, sa  
han: "Bry dig inte om några gamla gubbar mera  
utan kör ut!"

ACC. N:R M. 9775:12.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Många lustiga smålämningar färdades här  
förbi. En kallades Karlabossen. Han och hans kä-  
ring drog tillsammans en kärre. Sonen kallades  
Katrine Johon. En julaftare blev de (fadern och  
sonen) uthörda av käringen. Fadern sa: "Hade vi  
varit sju till, så hade vi gått in."

Kärre han fått sitt namn av att han fick gå  
efter för käringen.

ACC. N:R M. 9725:13.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Källsa - Isenen var slaktare. Di' för illa med  
kreaturen förr. Bloden ville ej rinna. Han sa: "Det  
är förtroddat i dag. Jag skulle ej slaktat här i dag."  
Han tog en kniv och gjorde den tre slag avigt om  
den vänstre framfoten. Men vi' säg, när han skar  
opp, hur han stuckit fel.

ACC. N:R M. 9775:14.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Nu då, di påstod, att maran skulle vara folk.  
Det har jag haft en gång. Det är många år sedan.  
Jag såg ingenting. Det var, som det legat på mig. Jag  
hade en sväger, som hade ont av maran. Han hade  
alltid stäl i sängen. Di som blott maror, vådde inte  
frå at. Di hade kugget genom fötthammor, när di  
skulle barna.

(moddern!)

ACC. NR

M.

9775:15.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Daniel Ysman var en pratmakare. När Ringa-  
måla kyrka byggdes, sa han: "Hade det varit, när jag  
var späa (ung), skulle jag murat upp Långeboda  
kyrka. Det är ingen konst, bara man kan."

= Ringamåla  
kyrka.

ACC. N:R M. 9775:16.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Sjölanders Andreas ändamåls sitt tal: "Det  
är inte mötet med Vår Herre, när människor pekar  
på at. Fru Tausen hade en gris, som död i går."



ACC. N:R M. 9775:17.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Den länge finnen (Petersson) kom hit för Lång-  
boa kyrka (Ringamåla kyrka) brann. Han sågs där  
och pingstsdag brann kyrkan. En juleafton brann  
det för Erlands Anders, en murare som bodde i  
Boa mark (i Jämsbö). Han avskade finnen, då han  
ville låna hus. Då sa finnen: "Du ska också få  
ligga ute i natt." Var han (Anders) kom, brann det  
för honom. Även pärläfatet (potatis-) brann.

ACC. N:R M. 9775:18.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Botele-Jonas skulle åka med Lars Månsson  
(i Tranemåla) från stan. Lars så till honom: "Håll  
hästerna! jag har glömt tidningarna." När Lars kom  
tillbaka, började Jonas köra. Och när Lars ville ta ett  
skutt upp i vagnen, satte Jonas fart på hästarna.  
"Vet, hur det är att gå," sa han. Så åkte Jonas och  
Lars gick efter ändå till Tranemåla.

ACC. NR M. 9775:19.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Det var en, de kallade Timson. Han gick på  
läsmöte. Han läste ett vers. Och prästen sa: "Påro,  
halt!" Men det vågade (märkte) inte Timson utan  
läste vidare: "Och Jesus sade: Påro halt."

ACC. NR M. 9775:20.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Nät-Nissen gick och drev och kom till en  
gård. Där frågade di honom; hur det stod till på di  
östre gårdarna. "Vi är sjuka i alla gårdarna utom  
en," sa han. "Vilken då?," frågade di. "Kyrkogår-  
den," svarade han. "I di' andra är di' avundsjuka."

ACC. N.R. M. 9775:21.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Tigge-Matsen drev till Karlshamn, när han  
fick pengar. Där mötte han Skogen, Bergen, Kalsen  
och Lagerbladen (köpmän i staden). En av dem ville  
göra sig lustig och frågade honom: "Vad gör du om dagen?"  
Tigge-Matsen svarade: "Jag går mig åt skogen  
och sätter mig på bergen och skiter i Kalsen och  
törrar mig i' asen med Lagerbladsbladen."

ACC. N:R M. 9775:22.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Det hände i kanten på Sandbäck. Det kom en  
och frågade efter Isen Svensson. "Men hade han då  
inget Skoamn?" Då sa stämningen det: "Bevare  
mig, det är ju jag," sa den tillfrågade.

ACC. NR M. 9775:23.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Smiden skulle ha barndop. Far skulle ta med  
sig saker från stan åt honom. Far bankade på dörren  
om natten men fick sig en öppil. Då polade han  
sig där. Tomten tyckte inte om att han kom och stör-  
de smiden.

ACC. N:R M. 9775:24

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

För märkte, att kvarnen stannat. Men så fort  
han satte handen till dörrhandtaget, började det låna  
igen. Tomten hade stannat kvarnen.

Tomten var bara liten med röd lura. Ibland  
var han huvudlös.



ACC. NR M. 9775:25

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Femtarna från Gaslunda och Garagöl stulo  
ved från varandra. De möttes på Gaslunda bro och  
kom i slagsmål. När folk skulle till ottesången, för-  
svann de. Men mycket ved låg på bron, så man  
kom ej fram.

ACC. NR M. 9775:26.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Fomtar fanns vid stora gårdar och kvarnar. Fars  
farbror var ryktare i Norra Håka. Han vaklade  
på en ko, som skulle kalva, men somnade till. Så  
vaknade han och kon hade kalvat. Men han fann  
inte kalven vid kon utan fram till under en arg ko.  
Då slog det upp ett gapskratt.

ACC. N:R M. 9775:27.

*Alla vore karamakare i Hårlunda utom  
psåsten, som gjorde kärnor.*

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

ACC. NR M. 9775: 28.

Ola Eriksen : ' Böhemälå skulle leverera  
ekbark. Men det dröjde. Då kom di' och undrade.  
Kvinnan svarade: "di' är just och sått ekotlon. "

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

ACC. N:R M. 9775:29.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Jonas Hulpung stal från di' rike och bar  
till de fattiga. Endast en alrot, som ej' solen skinit  
på, kunde bita på honom. Och en man förrådde  
det.

ACC. N:R M. 9775:30.

Kalle-Kalle (eller Kalle Skomakare) skulle  
seka Kristoffer. Kalle gick ut och smet händerna på  
en plåtabotten i köket. Kom in igen men visade ej  
handflatorna. Kristoffer slog ögonen. Och Kalle låtsas-  
des fråga in honom. Kom sen med spänningen. Men  
då märkte Kristoffer skämtet. Och man måste hålla  
honom. Annars hade han gått bort på Kalle.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

id (på  
en polse.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

(7 sm. heter  
det korv, i  
kl. kölse.  
Pär manden  
överjären,  
byter den namn)

ACC. NR M. 9775:30.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Kalle-Kalle (eller Kalle Skomakare) skulle  
seka Kristoffer. Kalle gick ut och smet händerna på  
en plåtabotten i köket. Kom in igen men visade ej  
handflatorna. Kristoffer slöt ögonen. Och Kalle lät-  
des bråka in honom. Kom sen med spänkniren. Men  
då märkte Kristoffer skämtet. Och man måste hålla  
honom. Annars hade han gått lost på Kalle.

ACC. NR M. 9775:3/.

Det går inte att gå upp för Hjörtalid (på  
gränsen mellan Blekinge och Småland) med en pölse.  
Så blir det norr av at.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

(7 Sm. heter  
dit norr, i  
hl. pölse.  
Pär manden  
övergränsen,  
byter den namn.)